

Život a smrť

Prvý nádych a už plačeš
Keď spoznávaš svet
Sú okamihy osudu
Veľa ciest kľukatých
Skúseností
Boj, boj až do smrti
Posledný výdych
Koniec
Toľko slz – len pre teba
I kvety plačú
Vybral si si tú ťažšiu
Cestu osudu
Zrazu sme si všetci rovní
Nezáleží na vzdelaní
Ani na skúsenostiach
Všetci
Sa vznášame pod zemou
Smrť nás nehľadá, čaká
Berie všetko
Medzi živými
Zanechá iba spomienky
Nevie odpúšťať
Je vykúpením pre telo i ducha
Dostal si novú šancu
Postav sa
Buď pripravený

Jaroslav Šolc III.A

Ruže mojej duše

Ruže,
krásne kvety zo záhrady duše
Ich vôňa
Hladí
Oblohu a zem a
Moje srdce
Hľadí
Na ne
Plesá radosťou
A ruže
Tie posielam cestou - necestou
Za láskou
A hovorím im
Že už láskou horím.

Lukáš Legeza I.A

Ruža lásky

Môj deň je bezmesačná noc
A ty si ruža, čo chýba mojim dňom
Ty máš tú moc
Tak vezmi svoje svetlo
a vstúp do mojich dní

Len spolu dokážeme byť rozžiarený,
teplý a farebný
Slniečny deň
Ruže a láska
Túžim ich rozdávať

Naša zem rozkvitne
Ako moja duša

Budeme pre zaľúbených
Ružový
Mesačný svit
Žiarivý a veľký, ktorý zaplaví celú zem
Oživí srdcia
Milenci sa budú prechádzať držiac sa za
ruky

Naplňme svet láskou

Dievča bude kráskou
Pre chlapca
A zmámené láskou

Miroslava Iškyová I.C

Prečo ruža?

Pozerám na nebo
Bez jediného obláčika
A vidím ruže
Tvoje oči
Ako na mňa hľadajú

Vstúpim do záhrady
Ruže sa na mňa usmievajú

Ranné slnko
Mi podáva
Žiarivé vlasy a hladí lupene ruží

Mesačná ruža
ma lieči z horúčky

Hľadím do svojej duše
Ruže hovoria

Mohutný strom
Sedí so mnou
Uprostred lúky
Prší z neho na moje ruže zelený dážď
Zatvorím oči, dýcham
A cítim ako na mňa sypeš vôňu
Prečo si v ruži

Miroslava Iškyová I.C

Kráľ

Nie som kúzelník ani
kráľ
Len čistý kryštál
v srdci mám
Nemôžem ti hviezdy dať
Ale viem ťa mať rád
Nie som doktor, čo lieči rany
No viem byť blízko
tebou privítaný
Mám toľko citov, nehy a sily v dlani
S túžbou budem ťa chrániť
poklad môj drahý.

Lukáš Legeza I.A

Bezstarostnosť

Zrodená v lone kvetu
otvárajúcemu sa žitiu radosti,
drobnými dotykmi skúšam svet.
Niečo hreje,
niečo páli,
niečo mrazí,
niečo sa v mojej mysli práve rodí.
Cesta k výšinám
dávajúc krídla myšlienkam
a silu
žiť, bláznit', utápať sa v kráse
a letieť, letieť v dial' ...
V rozpuku mladosti
potkynam sa o hlúposti.
Dlhými vlasmi lemovaný obraz
tváre v zrkadle čiernych očí
skrýva sen.

O bezstarostnosti
horúceho, mokrého
a úžasného leta.

Malinový úsmev
mi pomáha
vítaziť nad závisťou, nenávisťou
a objímajúc krásu dňa a čistoty,
kráčam šťastiu v ústrety.

Dominika Stretavská I.A

Hamburgerová láska

Vonku fúkal nepríjemný vietor. Rozčesával mi vlasy na všetky strany, strapatil ma a fúkal mi priamo do tváre. Pripomínal mi neurotického kaderníka. Musel som sa vzdať. Bol vytrvalejší ako ja. Po neúspešnom boji som sa prestal venovať svojim vlasom a svojmu účesu. Ruky som si nechal radšej schované vo vreckách. Viac ma štvalo, že nemám dáždňik. Aj keď by mi zrejme veľmi neposlúžil pri takom vetre. Všetci okoloidúci bojovali s dáždňikmi, ktoré im vietor vyvracal a prudko vytrhával z rúk.

Rýchlo som sa ponáhlal najesť sa do Burgeru. V žalúdku mi už vyhrávali hudci. Ešte päťsto metrov a som tam. Nechcelo sa mi ísť tak ďaleko, ale nemal som na výber. Bol som premočený, vyzimovaný, znechutený z takého počasia, vôbec som nesúhlasil, aby dnes pršalo. A bol som hladný. Aj tašku som mal premočenú. Neznášam vietor, dažď a hlad! Ešte päťdesiat metrov! Kvapky dažďa mi stekali po tvári. Zahrmelo. Búrky odmietam. Mám k nim zásadne negatívny postoj. Už len tridsať metrov. Začínam byť optimista. Kazia mi to stupňujúce sa ozveny v žalúdku. Umriem od hladu, ak sa nenajem do desiatich minút. Zrýchľovala ma vízia chrumkavej bagety so syrom, paradajkami, šunkou a inými oblohami. Predstava, že sedím, hoci v teple, mimo dosahu vetra, avšak zmáčaný, tiež nebola bohvieako príjemná.

Moje vedomie to už nevydržalo, vyšmyklo sa zo mňa a vkĺzlo dnu. Zatiaľ čo moja ruka ešte len zoviera kľučku a otvára dvere. Moja, povedzmeže, trochu silnejšia postava, takmer zaplnila dvere. Vidím, ako sedím za stolom a tlačím do seba bagetu. Stojím pri dverách a skenujem priestor. Keďže som dosť objemný, čo znamená, trochu nemotorný, navyše však, značne zrýchlený a nedočkavý, dávam si pozor, aby som sa napríklad nepošmykol. Neznášam blbé poznámky. Hlavne na svoju váhu.

Oči ma tento raz neklamú. Miestnosť je pomerne veľká, stoly so stoličkami funkčne rozmiestnené, všade okolo sa hýbu ľudia nesúc svoju porciu jedla. Sklamanie prichádza pri pohľade na dlhý rad, ktorý sa končil niekde veľmi, veľmi ďaleko.

Hľadal som aspoň voľný stôl, aby som si odložil svoje mokré veci. Musel som sa postaviť na špičky, natiahnuť krk a bradu, aby som lepšie videl na celú miestnosť. Úplne vzadu bolo pár stolov voľných. Napodiv obratne som prekĺzal pomedzi mne podobných hladošov. Objavil som voľný stôl. Veľmi sa mi nepozdával, bol trochu špinavý, ale stihol som sa vyrovnat' s touto skutočnosťou skôr, ako by mi niekto vyfúkol tento voľný flek.

Opäť sa ozval môj žalúdok, akože už je najvyšší čas na prísun jedla. V nejakom časopise som čítal, že v podobných prípadoch pomáha, ak sa buchnete po bruchu. Nevieť či to funguje, ale za skúšku nič nedám. Čudné, ale zdá sa, že zabralo. Sústredil som sa na bolesť a nie na hlad. Dúfam, že som si neublížil. Pritiahol som týmto zákrokom na seba niekoľko nechápavých pohľadov. Rýchlo som sa postavil do radu. Zdalo sa mi, že sa vôbec nehýbe. Trvalo niekoľko minút, kým som konečne prišiel na rad. Preskakoval som z nohy na nohu.

„Tak, čo to bude?“ opýtala sa ma nevrľá postaršia pani, na ktorej bolo jasne vidieť, že ju táto práca vôbec nebaví. Ja by som sa na jej mieste vedel tešiť, takto som si niekedy predstavoval svoj život. Až kým ma moji rodičia nedonútili ísť na obchodnú akadémiu.

„Dám si jeden hamburger a hranolky.“ odvrkol som.

Trvalo celú večnosť, kým som sa dočkal tejto porcie. Naprázdno som hltal vôňu horúcich hranolkov. Chcel som už jesť. Rýchlo som schmatol tácku a šprintoval k svojmu miestu.

Vo chvíli sa však moje nohy zastavili. Zrak sa mi oprel o môj stôl. Čo to má byť? Ona nevie, že tu už niekto sedí? Moje pohoršenie sa razom zmenilo na tichú radosť.

„Je nádherná.“ ozvalo sa mi zvnútra.

Iný hlas ku mne prichádzal z tohto sveta:

„Čo tu stojíš? Chod' si už sadnúť.“

Rukou som si prešiel po mastných vlasoch, ktoré my padali do očí. Nanešťastie veľmi neskoro som si všimol moje čerstvo zašpinené tričko. Netušil som, od čoho.

Čo teraz? Ako to býva v tej reklame? Aaaa, už viem:

„A čo teraz? Teraz si dáme dely!“

Škvrnu na tričku som zakryl šalom, ktorý som mal na sebe. tak a je to. Wau, je fakt nádherná!

„Ehm, ahoj, ja... si len sadnem na svoje miesto.“ ukázal som smerom na prázdnu stoličku.

„Oh, prepáč, nevšímala som si, že tu už niekto sedí!“

Čo teraz? Mám sa jej predstaviť? Alebo čo mám vlastne robiť?

Sadol som si na svoje miesto. Sedel som presne oproti nej. Bol som veľmi rád, že stôl zakrýval pohľad na moje nohy. Bežne sa mi stávalo, keď som bol nervózny, že sa mi triasli. Bolo to trápne, ale nedokázal som to ovládať.

Ktovie, ako sa volá? Možno má pekné, zvučné meno, ako napríklad Natália, Nikola a podobné. Ale čo ak nie? Čo ak má meno, za ktoré sa ľudia zvyknú hanbiť. Napríklad Bernardína! Nechcel by som byť v jej koži, keď sa musí niekomu predstaviť. Strašné meno aj pre jazykovedcov.

Opatrne som zahryzol do hamburgeru. Niektorí ľudia vravia, že toto mäso, nás pomaly zabíja. Ale ja tomu neverím. Čo ak je vegetariánka? Nebadane som sa pozrel na jej tácku. Zbadal som len zeleninovú bagetu a colu light. Mal som pravdu. Bolo jasné, že sa o seba stará. Hamburger mi uviazol v hrdle. Možno by bolo najlepšie nejst' toľko. Mal by som korigovať svoj sebváň, neospravedlňovať sa sám pred sebou, nastaviť si zrkadlo neskreslené vlastnými výhovorkami. Mal by som schudnúť. Začnem cvičiť! Aby som, na fotkách s ňou, vyzeral dobre. To na čo myslím, preboha! Čo ak má chlapca? Najlepšie by bolo spýtať sa jej na to, aby som vedel, či mám akú-takú šancu.

„Máš chlapca?“ Znenazdajky som vypotil túto somarinu.

Modrooké dievča na mňa pozrelo. Všimol som si, že prestala jest' bagetu. Chvíľu trvalo, kým jej to došlo. Napodiv ma nezotrela hneď na začiatku.

„Nie nemám chlapca. Prečo sa pýtaš?“ slušne odpovedala.

Že by som ju predsa len niečím zaujal?

„Len tak.“ rýchlo som si vymyslel odpoveď, a zahryzol som do hamburgera. Asi to bolo dosť veľké sústo, lebo moje žuvacie svaly zlyhali. Nahrnulo sa mi do úst plno slín. Nedalo sa to ani požuť ani prehltnúť. Báľ som sa že mi sliny začnú z úst vytekať. Jedným okom som na ňu zazeral. Čakal som nejakú odozvu, ale nič sa nestalo. Kus hamburgera sa mi konečne podarilo v ústach čiastočne rozložiť a spustiť do tráviaceho traktu.

Kam by som ju mohol pozvať? Do kina? Alebo na romantickú prechádzku po parku, kde by sme si spravili malý piknik. Prichystal by som všetky dobroty, ktoré poznám. Naše slová by sa vznášali vysoko k hviezdám, ktoré by nám spievali romantické piesne. Ale čo ak chce ísť niekde inde? Tak toto teraz nebudem riešiť, určite je romantička. Musím zistiť, či nie je na niečo alergická. Aby som predišiel nejakým nehodám. Potom by sa jej rodičia so mnou asi nechceli zoznámiť. Čo ak ma jej rodičia nebudú mať radi? To je jedno! Hlavne, že budem s ňou. Hamburger sa pomaly v mojich ústach strácal a moje myšlienky tiež nadobúdali rýchly spád. Nevedel by som reálne definovať, akú mal ten hamburger chuť, avšak okorenený a dochutený dravými myšlienkami, ktoré mi vírili v hlave, bol pomerne pikantný. Ale bol posledný! Musím sa kvôli nej zmeniť. Je rozhodnuté! Žalúdok ohlasuje smäd. Vlastne som si nekúpil žiaden drink. Nie, nemôžem si od nej vypýtať, to čo ma napadlo!

Tomu nemôžem uveriť! Počujem svoj vlastný hlas, ako hovorí:

„Prepáč, nedala by si mi trochu tvojej coly? Nemám už peniaze. Prisahám, bude to len jeden hlt.“

Čo mi šibe? Mlč!

Dievča mi prisunulo svoj pohár so slovami:

„Som Vierka.“

Úžas! Jej to nepripadá drzé? Toto som teda nečakal. Čo som vlastne čakal? Na jej meno. Naozaj má nádherné meno. Páči sa mi, fakt. Na svadobných pozvánkach by naše mená ladili. Ja osobne by som chcel malú svadbu. Ale čo ak má Vierka veľkú rodinu? Bolo by treba väčšiu sálu, viac peňazí a tak ďalej. Nevie, ako by som to zvládol. Pozveme len rodinu a priateľov.

Musel by som nájsť dobré miesto, kde ju požiadam o ruku. Ale kde také nájdem. Nevidel som veľa romantických filmov, neviem, po čom dievča túži. Ako to všetko zvládnem? Možno by bolo vhodné pozvať ju na večeru. Ale čo ak si to ona predstavuje inak? Čo potom? Dúfam, že bude pekne a pôjdeme niekde na prechádzku. Ale nie, lepšie by bolo, keby pršalo, aby som ju objímal a zohrieval a pritom sa jej opýtal:

„Vezmeš si ma?“

Tak toto nie! Čo som to spravil? Naozaj som to povedal nahlas? Dúfam, že to bol len zlý sen. Vierka na mňa pozerala vystrašeným pohľadom, akože, čo to má byť? Až teraz som si všimol, že sa pohľady hladošov začínajú na nás neprijemne lepiť. To je téma na zjedenie! Jediné, čo som dokázal, bolo otvoriť ústa a nevydať ani hlások. Vierka sa medzi tým chvatne postavila a zdrhla najbližším východom, ktorý jej stál v ceste. Rýchlo som schmatol hranolky, a pokračoval v jedení, akoby sa nič nestalo.

Lucia Ferková I.C

Taký

Som taký
Aký som
Učím sa žiť
Sám so sebou
Ochutnávam život
Znova
Som rád, že si blízko
Láska moja

Miešam farby snov
Je milé byť s tebou
Nakreslím ti dúhu sveta
Bude žiariť len pre teba
Dotkni sa ma
Nehou dlane
Moja túžba dlaňou vzplanie

Tak časom plynie rieka
Ako v nás dozrieva
Dieťa
Robím chyby
Ako každý
S láskou
Sa učím žiť
A teba
nikdy nezraniť

Lukáš Legeza I.A

ODVÁŽNY SLIMÁČIK

Za siedmimi riečkami a za siedmimi lúčkami v malom lesíku, ktorý sa volal Nepekňý, žil slimáčik menom Spomalený. Spomalený slimáčik vyrastal sám. Sám sa musel všetko učiť, nemal nikoho, kto by mu ukázal, ako má chodiť, ako má jesť, čo má jesť a kto vlastne je. Len sem-tam sa mu prihovorila sova ktorá , sa volala Premúdra. Raz za týždeň priletela na strom, pod ktorým býval slimáčik Spomalený a povedala mu niečo ako:

„Dnes je ale krásna modrá obloha!“, alebo: „Dnes je toľko mrakov!“...

A slimáčik, nech sa snažil – ako sa snažil, nech pozeral – ako pozeral, nikdy nevidel nebo. Nikdy nevidel mraky.

V Nepekňom lese videl vždy len blato, zhnité lístie, čo sa povalovalo na zemi, odpadky, ktoré občas spadli zhora a len tak-tak, že nespadli rovno na slimáčika.

Spomalený slimáčik bol vždy smutný a tešil sa len, keď priletela sova Premúdra. Jedného dňa mu povedala niečo, čo ho donútilo odísť. Odísť z lesa Nepekňého, vybrať sa kamsi, nevedno kam, kde ho ťahala túžba uvidieť nebo, modré nebo, pestrofarebné kvety, líuku a motýle.

Povedala mu:

„Slimáčik, vieš o tom, že prichádza leto? Leto je čas, kedy je tráva zelenšia ako listy na zemi všade sú farebné kvety a nebo je modrejšie ako všetko modré na zemi a keď prší a svieti slnko, zdobí ho dúha.“

Spomalený už nechcel žiť v špíne a začal cestovať. On, ktorý sa nikdy nepohol od svojho domčeka - stromčeka ani na vzdialenosť dvoch konárikov a strašne sa bál tmy, rozhodol sa vidieť farby.

Rozlúčil sa so svojím domovom a vybral sa na cestu. Po jedinom dni cestovania, keď už bol na smrť ustatý, obzrel sa, avšak stále videl svoj strom. Na chvíľu zaváhal, srdce sa mu rozbúchalo ako zvon, no v duchu si povedal, že pôjde ďalej, sám sa musel posmeľovať a dodávať si odvahy, kým bol strom tak ďaleko, že ho už nebolo vidno. Nebolo ho vidno aj preto, lebo veľká, čierna tma sa zavesila na stromy a na príbytky všetkých zvieratiek v lese. Vypliešťala na Spomaleného veľké čierne oči, rozvlnila chlad a hrôzostrašné zvuky. Pískanie, praskanie, húkanie, kŕkanie sa zakrádalo spoza každého strašidelne oblečeného stromu s dlhými hrozivo dvíhajúcimi sa rukami. Podivné zvuky niekedy náhle zosilneli a slimáčika Spomaleného takmer na smrť vyľakali. Všetko tajomné sa v lese prebudilo a naháňalo každému neskúsenému tvorovi strach. Len sem-tam pomedzi listy vykukol lúč mesačného svetla. Spomalený už nevládal, spomaľoval a spomaľoval, úplne spomalil, až napokon ho únava úplne zdolala a skrútený pod listom zaspal. V sne sa mu miešali strašidelné výjavy z nočného lesa s pestrými obrazmi vysnívaného cieľa. Ešte aj sen sa mu premietal ako spomalený film.

Zrazu pocítil, ako ho niečo poštekľilo na nohu, ktorá mu vytŕčala spod skrúteného listu. Bol to ranný lúč slnka predierajúci sa pomedzi stromy. Svetlo mu odohnalo všetky sny. Úplne zabudol, kde je, čo tam robí a prečo nie je doma. Preľaknutý otvoril očka, rozťahol tykadlá a zistil, že je takmer na konci Nepekňého lesa. Ostré svetlo mu vrátilo pamäť. I keď už dovidel na kraj lesa, vedel, že cesta mu bude ubiehať stále rovnako pomaly.

Zjedol, čo našiel a pokračoval v ceste. Asi po troch hodinách cesty, stretol veľké čierne čudo. Bol to chrobáčik - Roháčik. Mal veľké klepetá, ostré a boli presne pred ním. No Roháčik bol mierumilovný a svoje klepetá nevyužíval na strašenie ani na ubližovanie slabším. Milo sa na slimáčikovi prihovoril:

„Ahoj slimáčik. Odkiaľ prichádzaš?“

Slimáčik zo strachom v hlase odpovedal:

„Odtiaľ z lesa. Slimačím krokom je to deň cesty opačným smerom.“

„A kam ideš?“ spýtal sa stále zvedavý Roháčik.

„Na lúku. Pozriet' si trávu zelenšiu, ako listy a nebo modrejšie, ako všetko modré.“

Roháčik sa zatváril neveriacky:

„Čože? Také čosi! Idem s tebou.“ odpovedal rozhodným hlasom.

Spomalený zisťujúc, že Roháčik je dobrý chrobák, nadšene prikývol.

„Aspoň ma bude ochraňovať.“ pomyslel si.

V ceste teda slimáčik už nepokračoval sám. Spomalený chytil druhý dych a Roháčik, aj keď bol starý, ešte vždy bol rýchlejší, ako Spomalený. Šli a šli a vždy boli bližšie k svetlu a farebnosti. No prišiel večer a s večerom aj tma, rozhodli sa preto, že si pospia. No keď sa uložili a zaspali zbadal ich had a chcel slimáčikovi ublížiť. Had veľký, slizký a zlomyseľný vedel, že slimáčik je pomalý a slabý. Chcel, aby sa ho slimáčik bál, no nevšimol si, že neďaleko pri ňom oddychuje aj Roháčik.

Had sa priplazil k slimáčikovi a chvostom ho udrel po ulite. Slimáčik, slabý a bezbranný len vykrikol od strachu, že prichádza jeho koniec. Na to sa zobudil Roháčik a hneď zasiahol. Zacvakal klepetami, had sa zľakol a odplazil sa so sklamaním, že jeho zlomyseľný plán nevyšiel. Slimáčik bol veľmi vd'ačný chrobáčikovi za záchranu života a za to, že uvidí farby. Aj keď sa Spomalený slimáčik veľmi bál, Roháčik ho uistil, že ho ochráni. Skoro ráno ich prebudila sova Premúdra. Neverila vlastným očiam:

„Slimáčik, slimáčik!“ kričala.

„Vstávaj, už si tak blízko!“

Spomalený slimáčik sa prebudil a videl, že pred sebou kľukatý chodník ústiaci na lúku. Prebudil Roháčika a hneď pokračovali v ceste. Kráčali rýchlejšie, veselšie a občas si aj pospevovali. Už len pár minút a uvidí, čo ešte nevidel. Spozná, čo nepoznal. Tešil sa a bol vzrušený a zvedavy. Kto tam žije, koho spozná, či ho medzi seba príjmu. Bol plný očakávania, keď sa priamo pred ním zjavila pestrá paleta farieb. Sova mala pravdu. Toľko krásy nikdy nevidel. V takej zelenej tráve nikdy nebol. Pozrel hore a nevidel listy, videl nebo. Modré, najmodrejšie, o akom nedokázal ani snívať. Všetok strach ho opustil. Bolo tam toľko chrobáčikov, lienok, usilovných včielok. Všetci si Spomaleného slimáčika obľúbili a slimáčik bol šťastný, že sa nebál počúvať svoje srdce. Spomalený slimáčik žil na lúčke šťastne ešte veľmi dlho. Dlhšie ako žijú obyčajní slimáci.

Miroslava Iškyová I.C